

Zimsko veselje.

(Taras Vaziljev.)

vaškem zvoniku je udarila ura štiri. Hkrati je pozvonil sluga petrazredne šole, naznanjajoč, da se konča šola.

Kmalu pridejo učenci iz šole. Do vrat jih spremi gospod učitelj in zre nekaj časa za njimi. Nekateri so šli ves čas mirno, a drugi so poskakali čez ograjo v sneg in poleteli po bregu navzdol v vas — kar po vseh štirih. Kmalu jih je bilo polno na kupu, drug na drugem. Vsi sneženi so hiteli dalje, e dva sta ostala bolj zadaj.

„Zakaj si me pahnil v sneg?“

„Saj te nisem jaz!“

„Pa si me!“

„Nisem te ne!“ odgovori bolj boječe manjši učenec, Anžonov Tonček in zbeži izpred močnejšega tovariša, Kalanovega Franceljna. Toda ta jo ubere za njim in ga jame okepavati.

Pa Tonček ni bil tako neroden, kot bi si bil kdo mislil. Majhen, čokat dečko je delal take stopinje, kot zajec, kadar skoči veverica na tla in ga spravi v obupen beg.

Ko prideta pod breg, se pa Tonček opogumi, kajti tovariši so upili, da ni zanič. Hipoma se ustavi in začne prav pridno obsipavati Franceljna s kepami. Ta seveda tudi ni malomarno gledal in je storil isto. Kmalu sta se prav goreče pozdravljala s sneženimi bombami, in Tonček je imel že polno pečatov po hrbtu, klobuku in celo za vrat mu je ena priletela.

Da bi bilo treba iti s kepo za vratom v šolo — bi ne bil šel, a kepal se je pa vendarle še dalje.

Drugi otroci so se smejali in uganjali na njiju račun šale, le Tonček se je držal resno, da, skoro kislo. Že mu je bilo žal, zakaj je šel v boj proti močnejšemu tovarišu, a odjenjati le ni hotel. Misлил je nenadoma zbežati, a bilo ga je sram, da bi on, največji izmed

pritlikavcev, iz „kurjega konca vasi“, da bi on bežal pred takim iz spodnjega konca, ne, ne, kaj takega pa že ne — — —

Uvidel je pa, da mora prej ali slej omagati, ubežati.

„Še tole zaženem, pa nobene več! Debela je in v vodi sem jo namočil! Kar tisto leseno torbo mu bom razbil, da bo same deščice pobiral po snegu. Le počakaj! To jo dobiš, da se bodo vsi smejali!“

Komaj sklene, že zapodi trdo kepo. Pa — oh, zletela je v stran, srce mu je zatrepetalo — — — a hkrati so zaropotale tudi šipe Bednačeve hiše — —

Tonček ne premišlja, kaj naj stori. Ubere jo proti domu, ves v strahu, in debele solze oblijejo mladega junaka. Srce mu je bilo, kot bi hotelo skočiti iz prsi, a za seboj je slišal, kako je vpila gospodinja hiše, kjer je ubil okno.

Doma ni povedal ničesar. Ko dobi svojo običajno južino, gre v čumnato in gleda na skrivnem, kdaj bo prišel po cesti kdo Bednačevih. A bilo ni nobenega. S tem se je malo utolažil. Le to ga je skrbelo, kaj bo, če se zve to v šoli. — —

V strahu gre drugo jutro v šolo. S Franceljnom sta se včasih pred poukom pogledala, a postalo je obeh sram.

Prične se šolski pouk. Gospod učitelj niso omenili nič; tudi iz njih vedenja se ni dalo sklepati, da vedó kaj slabega o svojih učencih.

Po pouku pa zvesta Tonček in Francelj kar nenadoma, da morata počakati.

Tonček naredi kisel obraz, Francelj pa miren ostane v svoji klopi.

Gospod učitelj pridejo nazaj in vprašajo Tončka: „Kdo izmed vaju je ubil tu spodaj okno?“

„Jaz sem ga! Saj ga ne bom več!“ odgovori jokaje Tonček.

„Verjamem, ko si ga že! Kaj pa sta imela, da sta se kepala?“ ponové gospod učitelj.

Tonček molči.

„Kaj sta imela?“

„Udaril sem ga — — pa nalašč!“

„Kolikokrat sem vam že pravil“, rečejo gospod učitelj, „da se ne smete pretepati, ne zares, ne nalašč. Vidiš, če bi mu bil ti zagnal kepo v oko, bi ga bil oslepil. Ravnotako on tebe. Podajta si roki v spravo, da se ne bosta več tepla.“

Kar zaščemelo je v mladih pretepačih, ko sta to zaslišala. Sram ju je bilo, da se morata spravljati pred učiteljem. Vendar sta morala storiti, kar so rekli. Obljubila sta, da se ne bosta več tepla, niti kepala, vsaj v vasi ne.

Da bi se ne kepala, s tem se le nista mogla sprijazniti. Znata že tako hrbte obračati, da kepa gotovo ne bo priletela v oko, seveda, če se kepata sama. Z večjo družbo je pa križ.

Pred nekaj dnevi mi je pravila Tončkova mati, da mu je odnesla Franceljnova kepa v Savo klobuk. —

„Saj pravim, to so otroci“, je pristavila ženica. „Ne miruje prej, da kaj iztakne. Kar noče, pa noče!“

Vroča želja v mrzli zimi.

Na okencih, prav majčkenih,
Se cvetje belo taja,
Po sobici iz kota v kot
Se zimski mrz sprehaja.

Ej, zimski čas je žalosten
Za revnega človeka,
Saj draga že polenca so,
In kaj še le obleka!

Zato pa kličem dan na dan:
„Oj pridi, pomlad zlata,
Zašumi, sanjajoči gozd,
Zacveti, ljuba trata!“

A. P. Grigorjev.

